

af den højtærede Indenrigsminister i Folketinget ved første Behandling af Sagen. Der var Tale om de 850,000 Tdr. Korn, som i Fjor blev beregnet til Anvendelse til de mindre Landbrug, og den højtærede Minister udtalte om dette Spørgsmaal, at naar der ikke var blevet disse 850,000 Tdr. Korn til Uddeling, saa var det de konservative Partiers Skyld i Rigsdagen, og den højtærede Minister sigtede vel nok dør til os heroppe i Landstinget, fordi vi havde fjernet et Skel, der var i den Lov, der blev vedtaget i Fjor, et Skel ved de 40,000 Kr.s Jordværdi. Det var altsaa Grunden, sagde den højtærede Minister, til, at disse 850,000 Tdr. Korn ikke var kommet til Stede ved Ligningen og kunde anvendes til Uddeling, og saa brugte den højtærede Minister et Eksempel. Han sagde: En Ejendom paa 500,000 Kr.s Jordværdi faar ved den Ordning, som blev foretaget her i Landstinget, Ret til at holde 2,500 Tdr. Korn tilbage, medens vedkommende Ejendom, hvis Skellet ikke var blevet slettet, kun havde haft Ret til at holde 180 Tønder tilbage. Jeg vil gerne gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at han her er kommet ind paa en Vildmand. Det kommer han jo ellers ikke ret tidt, men her har den højtærede Minister povet sig ind paa noget aldeles forkert. Det vil jo let kunne ses deraf, at det lader sig ikke gøre kun at holde 180 Tdr. Korn tilbage paa en Ejendom til 500,000 Kr.s Jordværdi, for vedkommende Landbruger skulde jo deraf have baade til Saasød og til Fodring af sine Heste, og Saasøden vil vel nok andrage 600 Tønder, og et lignende Kvantum vil der vel medgaa til Fodring af Heste. Han vilde altsaa blive ret ilde stillet, hvis han skulde have nøjedes med de 180 Tdr. Korn, som den højtærede Minister havde tiltænkt ham. Derfor synes jeg ikke, at den højtærede Minister skulde fremsætte en saadan Udtalelse, og ved at læse den og sammenholde denne Udtalelse med den Udtalelse, som jeg fremhævede, og som Ministeren her havde brugt ved første Behandling af Finansloven om, at vi her skulde behandle et rent sagligt Spørgsmaal, kom jeg til at tænke paa: Ja, Aanden synes at være redbon, men Kødets er skrøbeligt.

Og saa til Slutning kun et enkelt lille Spørgsmaal til den højtærede Minister, et Spørgsmaal, som ligger en lille Smule ved Siden af den foreliggende Sag, men da vi jo staaar ved Rigsdagssamlingens Slutning, kan jeg ikke faa Lejlighed til at

fremsætte denne Bemærkning, naar jeg ikke maa benytte Lejligheden her ved denne Sags Behandling. Ved Behandlingen af det Lovforslag, som vi gennemførte lige før Jul om Fastsættelsen af Smørpriserne, var vi jo fra alle Sider enige om, at der skulde ydes Mejerierne en Betaling af 4 Kr. 60 Øre pr. kg Smør. Nu gaar jeg ud fra som givet, at naar vi gennem en Lov har fastsat dette, at 4 Kr. 60 Øre skal Mejerierne have, saa skal de have 4 Kr. 60 Øre pr. kg, men de skal ikke have en eneste Øre mere — ja, selvfølgelig skal de have det, der kan blive deres Part ved det Smør, som eksporteres, men de skal ikke have en højere Betaling herhjemme end 4 Kr. 60 Øre — ikke sandt? Jeg er vis paa, at jeg er fuldstændig enig med den højtærede Indenrigsminister. Men nu er det mig bekendt, at der gøres Forsøg paa at omgaa denne tydelige og klare Bestemmelse, og jeg har her en ganske mærkværdig Udtalelse, som jeg tror, at det er rigtigt at fremhæve her i Tinget, fordi jeg mener, den Slags Ting bør standses, før de griber om sig og gør Skade. Jeg har her en Kopi af en Skrivelse fra Smørekseportudvalget til et Mejeri, og den lyder saaledes: „I Besvarelse af Deres Skrivelse af 29. f. M. meddeles, at Grossererne maa betale en Overpris, men De er ikke berettiget til at forlange en saadan“. Hvad vil det sige? Det vil altsaa sige, at Mejerierne maa ikke forlange mere end de 4 Kr. 60 Øre, men hvis Grossererne kommer og siger: Vi giver 25 Øre til, saa maa de nok tage det. Jeg tror ikke, at det gaar an, og jeg vil meget bede den højtærede Minister om overfor Smørekseportudvalget at sige: det lader sig ikke gøre, for saa kommer vi ind i Forhold, der ikke er til at forsvare.

Jeg skal indskrænke mig til de Bemærkninger og i øvrigt anbefale Sagen til velvillig Behandling.

Olufsen: Jeg skal begynde med at udtale min Beklagelse over, at der paa dette sene Tidspunkt af Rigsdagssamlingen bliver lagt et saadant Lovforslag paa vort Bord. Vi har ganske vist været belavede paa, at det skulde komme, men at det skulde vare saa længe, inden det kom, som det har været, er dog ret overraskende. Det andet høje Ting har haft 14 Dage til Behandlingen, og os levnes der een Dag, det bliver i alt 15—16 Dage, Rigsdagen faar til at beskæftige sig med dette Lovforslag, et Lovforslag, som griber ind i alle Forhold vedrørende Landbruget, og